

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Verbaal geweld

Soms zit ik op maandagmiddag om vier uur in Breda en ik denk: 'Begrotingsbehandeling.' Een vreemde gedachte, ik geef het toe. Ik ren naar mijn Trabantje, verricht het Oost-Europese startritueel en tuf met een vaartje naar Rijen. Bij Dorst begin ik te merken dat er toch wel erg veel verkeer op de weg is en bij Linberg sta ik in de file. Iederéén wil naar Rijen, lijkt het wel. Iederéén heeft 'begrotingsbehandeling' gedacht. En iedereen moet via de Julianastraat. Meer mogelijkheden zijn er niet. Ter hoogte van de Heideweg komt het nieuws van vijf uur uit de autoradio. (Ja, ik heb een Sony turbodrive-man met cd-wisselaar, ruisonderdrukker, surround sound en auto-reverse in mijn Trabant. Als ik die verzekerde, mocht de auto er gratis bij.)

Als ik halverwege de Julianastraat ben, vertrekt er van Tilburg-West een trein, zodat de NS de spoorbomen in Rijen uit voorzorg alvast maar dichtgooien. Kortom, om tien over half zes, sta ik voor de gesloten deur van het gemeentehuis, waar op mijn bellen slechts met de grootst mogelijke tegenzin wordt opengedaan. Kwart voor zes ben ik in de raadzaal. Te laat voor de koffie. Wat wordt genoteerd als een financiële meevaller van de derde categorie.

Maar alles komt goed, als Wethouder Cees het woord neemt. Hij heeft het over 'primatuur' en over 'het beleid afstippelen'. En hij houdt er een eigenaardige interpunctie op na.

'Dank. Zei uw medewerking ook. En van het ambtelijk apparaat.' Of: 'Maar daarmee zeg ik dan nog niets. Welke kant het heen moet.'

En dat is dan het voorbereide deel van zijn antwoord. Keurig uitgeschreven. Echt leuk wordt hij pas, als hij gaat improviseren: 'We gaan dat in klankgroepen bespreken. Met uw instemming, overigens.' Fijn om te horen, zie je de hele raad denken. Maar niemand zegt iets. Beducht als zij zijn voor Cees zijn verbale zweepslagen. Slechts een enkeling grinnikt. Achter zijn hand.

Even later wil de wethouder wel kwijt, dat hij contact heeft met ABN-Amro. Ik denk nog dat hij een belangrijke functie bij Ajax heeft aanvaard, want zo belangrijk klinkt het, maar gelukkig stelt hij zijn doelen minder ver. 'Het streven is ernaar, om half november klaar te komen.' Hier breekt Wijnand Burger. De altijd zo correcte secretaris kan de schijn niet langer ophouden. En hij proest het uit.

Een interruptie van Stan van Beijsterveldt wordt volledig genegeerd, tot een paar minuten later, als de machtige wethouder belangstellend, doch dreigend 'interruptie?' informeert.

En ook de uitsmijter mag er zijn. 'Ze zitten bijna allemaal in mijn portefeuille, daar op de afdeling.' Wat weer een geheel nieuw perspectief biedt op het begrip 'gesloten afdeling'.

Juist voordat mijn kaken dreigen te bezwijken onder de mokerslagen van dit verbale geweld, grijpt de burgervader in. Ook hij kan het niet langer aanhoren en dankt de querulante discipel voor zijn humoristische antwoord. Want dat was het. Alleen wel onbedoeld.

Na zijn conference voegt Wethouder Cees zich weer bij de oppositie. En gaat naar hartelust zijn eigen collega's zitten interrumperen.

En de argeloze observator denkt aan de cliniclowns, Ronald McDonald, Popov, Pipo, zijn relatietherapeut, Theo Maassen en vijftientig andere humoristen. En vraagt zich af, of daar nog subsidie op zit, op zo'n man.